

“Oscar en Oma Rozerood” Kwinten Van Heden en Els Olaerts

Het moet nu ruim vijftien jaar geleden zijn dat ik voor het eerst in contact kwam met *Oscar et la Dame Rose*, de novelle van Eric-Emmanuel Schmitt. Ik las het boek in één ruk uit en bleef compleet overdonderd achter. Hoofdpersonage Oscar is tien en lijdt aan terminale leukemie. Hij weet en voelt aan alles dat zijn einde nadert. Alleen: de volwassenwereld houdt de lippen stijf op

bijzonder gelaagd en raakt het verschillende existentiële vragen aan: wat betekent ‘graag zien’ eigenlijk? Bestaat er een God en zo ja, hoe laat ik die dan bestaan? Maar vooral: het geeft een unieke inkijk in het rouwproces van een kind. Het is zo een boek dat me als mens veranderd heeft en als theatermaker en acteur had ik eigenlijk maar één wens: dit verhaal op theater brengen.

moment in zijn stervensproces nodig heeft. Zo wordt ze de figuur bij uitstek die de palliatieve zorg van de jongen op zich neemt. Uiteindelijk is ze ook de donkere figuur – de dood zelf? – die het licht- en decorontwerp manipuleert en zo Oscars tocht richting eindbestemming mogelijk maakt.

We hebben de voorstelling nu al meer dan 20 keer gespeeld. En telkens weer is het heerlijk om te zien hoe het jonge publiek zich verliest in de humor, hoe ze stil worden bij de tragische momenten, hoe de filmische muziek van David Poltrock iedereen doet wegdromen bij een magische sound. Maar bovenal: dat zoveel kinderen in contact komen met dit unieke verhaal over rouw. Ik hoor het een leerkracht na afloop nog zeggen: “We hadden schrik om naar dit stuk te komen, maar de combinatie humor en tragiek zit hier zo goed”, of zoals een meisje getuigde: “Eerst was ik bang van de dood. Maar nu niet meer”. Bijna altijd begint het gesprek onder de kinderen al bij het

verlaten van de zaal: de ene pinkt een traantje weg, de ander blijft nog even in zijn of haar stoel zitten en laat het stuk nog even nawerken. Bij de

voorstelling hoort dan ook een educatief pakket, zodat het stuk meteen breed gekaderd kan worden.

Want laat ons even eerlijk zijn: hoe moeilijk is het om met een kind over de dood te praten? Bang om het grote mysterie in de ogen te kijken; bang om niet de juiste woorden te vinden, gaan we als volwassene liever het taboe uit de weg; terwijl – ook voor een kind – de dood gewoon deel uitmaakt van het leven. Ontstaat er na het zien van deze voorstelling een gesprek over de dood en het leven, in de klas, in de auto of aan de keukentafel? Dan is onze missie meer dan geslaagd!

— Kwinten Van Heden

De voorstelling *Oscar & Oma Rozerood* loopt in 2023 van november tot december. Meer informatie via: kwinten.van.heden@telenet.be

elkaar. En dat maakt de jongen gefrustreerd en boos. Omdat hij niet ernstig genomen wordt. Omdat, door het stilzwijgen, zijn eigen rouwproces niet kan beginnen. Gelukkig komt Oma Rozerood zijn kamer binnengewandeld; een gekke, flamboyante dame die als enige volwassene wél durft te zeggen waar het op staat. En dat niet alleen. Ze reikt hem meteen een houvast aan om met dit tragisch lot om te gaan. Oscar en Oma Rozerood beslissen een spel te spelen: vanaf nu telt iedere dag voor tien jaar. Zo kan de jongen op korte tijd toch nog een heel mensenleven ‘leven’; het begin van een magische reis.

De sterkte van dit verhaal? Humor en tragiek houden elkaar voortdurend perfect in evenwicht. Bovendien is het

In het creatieproces hield ik me twee uitgangspunten voor: ik wilde een voorstelling maken volledig in de geest van Schmitt. Een verhaal dat tegelijk triest en grappig is; humor als glanzende strik rond een mooi pakje. Tegelijk wilde ik met mijn voorstelling meer vertellen dan alleen het verhaal van Oscar zodat het verhaal ook voor palliatieve patiënten en hun naaste omgeving juist en herkenbaar zou zijn.

Van bij het begin van het productieproces was voor mij duidelijk dat Els Olaerts – die de rol van Oma Rozerood speelt – ook de verschillende andere rollen in het verhaal zou vertolken: die van de moeder, dokter, vriendje van Oscar. Ze kan worden wie ze wil, afhankelijk van wie Oscar op dat